

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej **B.**, so sídlom v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B., proti povinnej **J. C.**, bývajúcej v B., t.č. na neznámom mieste, zastúpenej opatrovníčkou L. P., zamestnankyňou Okresného súdu Martin, o vymoženie **296,08 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 15 Er 371/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. októbra 2011 sp.zn. 9 CoE 196/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

P povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnena podala súdному exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 296,08 € s príslušenstvom. Uviedla, že exekučným titulom je k návrhu pripojený rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri R. so sídlom T. zo 17. septembra 2010, sp.zn. W., ktorým bola žalovanej J. C. uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni B. sumu 296,08 € s príslušenstvom. Súdny exekútor požiadal Okresný súd Martin o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Martin uznesením z 25. februára 2011 č.k. 15 Er 371/2011-14 zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Mgr. V. Z. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp.zn. EX X.. Rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok sp.zn. W. zo 17. septembra 2010, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd Bratislava podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej iba ZoRK). Tento rozsudok uložil povinnej zaplatiť priznané nároky oprávneného z titulu úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom oprávnenej a povinnou. Prvostupňový súd vyvodil, že v predmetnej exekučnej veci sa vymáhalo plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a že na

zmluvný vzťah medzi poisťníkom a poistencom je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Predmetná zmluva obsahuje také podmienky, ktoré treba v zmysle platnej legislatívy posudzovať ako neprijateľné a v konečnom dôsledku za neplatné. Neprijateľné a neplatné je zmluvné dojednanie účastníkov o rozhodcovskej doložke v článku 9.2 Obchodných podmienok. Rozhodcovská doložka bola vyhodnotená ako neprijateľná podmienka nielen v základnom konaní, ale aj v exekučnom konaní. Zákon ukladá súdu povinnosť zastaviť exekúciu v danom prípade, poukazujúc na ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní.

Krajský súd v Žiline na odvolanie oprávnenej uznesením z 27. októbra 2011 sp.zn. 9 CoE 196/2011 uznesenie okresného súdu potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne rozhodol. Odvolanie oprávnenej vyhodnotil ako nedôvodné, pokiaľ sponchybňuje možnosť súdu rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na základe rozporu exekučného titulu s hmotným právom. Exekučný súd je v exekučnom konaní oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., t.j. či tento rozsudok netrpí nedostatkami uvedenými v § 40 písm.a/ alebo b/ citovaného zákona, alebo či nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Pritom nie je viazaný účinkami takéhoto rozsudku v zmysle § 35 citovaného zákona v spojení s § 159 O.s.p. V súlade s uvedeným môže exekučný súd samostatne posúdiť, či je vec spôsobilá na rozhodovanie v rozhodcovskom konaní, či v tej istej veci už bolo vydané právoplatné rozhodnutie súdu, alebo rozhodnutie rozhodcovského súdu, posúdiť obsah povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom z hľadiska jej objektívnej možnosti súladu s právom alebo dobrými mravmi. Pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, súd je povinný ex offo prihliadať, či boli dodržané ustanovenia Občianskeho zákonníka a osobitných zákonov prijaté na ochranu spotrebiteľa. Uvedené je exekučný súd povinný skúmať už v štádiu rozhodovania o žiadosti na vydanie poverenia. Okresný súd správne právne kvalifikoval právny vzťah medzi účastníkmi zo zmluvy o úvere ako spotrebiteľský právny vzťah s nutnosťou aplikovať na tento právny vzťah ustanovenia o ochrane spotrebiteľa v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uzatvorená zmluva je úverom v zmysle ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm.d/ Obchodného zákonníka ide o absolútny obchodno-závazkový vzťah. Zároveň však, vzhľadom na charakter zmluvných strán, z ktorých jedna zmluvná strana – veriteľ má postavenie

dodávateľa služieb a druhá zmluvná strana má postavenie spotrebiteľa, je na tento právny vzťah potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu ku komunitárnemu právu krajský súd poukazuje, že priamo z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že exekučný súd je povinný vykonať aj vecný prieskum rozhodcovského rozsudku tým, že posúdi charakter jednotlivých podmienok spotrebiteľskej zmluvy (napr. rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-76/10 zo dňa 16.11.2010). Pokiaľ odvolateľka poukazovala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-40/08, samotné toto rozhodnutie hovorí o povinnosti exekučného súdu zabezpečiť absolútnu ochranu spotrebiteľa, a to aj v prípade, že uvedený spotrebiteľ nepodal nijaký opravný prostriedok na účely uplatnenia svojich práv bez ohľadu na vnútroštátne procesné predpisy. Vychádzajúc tak z vnútroštátnych predpisov prijatých na ochranu spotrebiteľa, nepriameho účinku smernice 93/13/ES a judikatúry Súdneho dvora, eurokomformným výkladom nemožno dospieť k inému záveru, ako k takému, že exekučný súd je oprávnený preskúmať jednotlivé dojednania rozhodcovskej zmluvy. Práve rozhodcovská doložka v predmetnej veci mala založiť legitimitu pre exekučný titul v konaní a bolo povinnosťou súdu preskúmať, či nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Okresný súd správne poukázal na dôvody, pre ktoré táto rozhodcovská doložka vyvoláva nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a pre ktoré je neplatným dojednaním. Krajský súd sa s týmito dôvodmi stotožňuje a dodáva, že rozhodcovská doložka umožňujúca dodávateľovi výber rozhodcovského konania nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami, mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka v danom prípade nebola dojednaná v čase tzv. vyššej bdelosti spotrebiteľa – po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu, kedy nemožno predpokladať, že by bol spotrebiteľ vo vzťahu k rozhodcovskej doložke dostatočným spôsobom ostražitý. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádzal v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ak aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. Vzhľadom k tomu, že dojednanie rozhodcovskej doložky vo všeobecných podmienkach pre poskytnutie úveru k uzatvorenej zmluve predstavovalo neprijateľnú podmienku, ktorá je podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka

v tom dôsledku neplatná, odvolací súd preto napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená dovolaním, v ktorom navrhla, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zmenil a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alternatívne aby dovolací súd zrušil uznesenia súdu prvého a druhého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodnosť dovolania odvodila z ustanovení § 237 písm.d/, e/, f/ O.s.p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a § 241 ods. 2 O.s.p. (a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Poukázala na to, že je neprijateľné, aby súd poprel prípustnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, pretože nebol podaný návrh na začatie konania o jeho zrušenie, hoci podľa zákona bol potrebný a taktiež boli splnené všetky podmienky pre právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku. Exekučný súd podľa názoru dovolateľky nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, rozhodcovské konanie, ani zmluvu na základe ktorej bol vydaný. Vo veci je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci „res iudicata“. Odňatie práva konať pred súdom za odrazilo v postavení oprávnenej tak, že uznesenia súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu neboli dostatočne odôvodnené. Dovolateľka poukázala na to, že na právny vzťah účastníkov konania sa nemusia uplatniť ustanovenia o ochrane spotrebiteľa.

Povinná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací

súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla oprávnená dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm.a/ až c/ O.s.p. Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor

účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/, b/, c/, g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. Dovolateľka namieta, že v danom prípade sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie a konanie súdov je postihnuté vadou podľa § 237 písm.d/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

V zmysle § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého premetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutočných tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného).

Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávnenej B., so sídlom v B., proti povinnej J. C., B., o vymoženie 296,08 € s príslušenstvom na základe rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri R. zo 17. septembra 2010 sp.zn. W., vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 15 Er 371/2011 nepredchádzalo žiadne iné konanie na súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené dovolateľkou vytýkaná vyššie uvedená vada konanie nezaťažila.

2. Podľa názoru oprávnenej je konanie súdov postihnuté aj vadou podľa § 237 písm.e/ O.s.p., ktorej sa mali, ako to vyplýva z obsahu dovolania, dopustiť zrejme tým, že skúmali podmienky vydania rozhodcovského rozsudku, hoci povinná nevyvinula žiadnu aktivitu na takýto prieskum.

Oprávnená túto vadu namieta neopodstatnene.

Ustanovenie § 237 písm.e/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku jednej z neodstrániteľných podmienok konania, návrhu na začatie konania; ak konanie prebieha napriek nedostatku návrhu a nejde o prípad, kedy súd môže konať aj bez návrhu, je treba konanie zastaviť.

Exekučný súd ale v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej bol povinný rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia (§ 44 Exekučného poriadku). V tomto prípade z určujúceho – obsahového – hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku nedostatku návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 237 písm.e/ O.s.p., ale o námietku inú, ktorú oprávnená uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

3. Dovolateľka ďalej tvrdila, že konanie súdu je postihnuté aj vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p., ktorej sa súd dopustil tým, že jej neumožnil riadne a zákonným spôsobom uplatniť svoje práva z rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní. Oprávnená nemala možnosť podať kvalifikované odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu v dôsledku

nedostatočného odôvodnenia jeho rozhodnutia a odvolací súd sa nezaoberal ani týmito odvolacími dôvodmi oprávnenej, ktoré v podanom odvolaní uviedla. Dovolateľka uviedla, že pred vydaním poverenia na výkon rozhodnutia súd nemá preskúmvaciu právomoc (zrejme vo vzťahu k exekučnému titulu).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyššie uvedená námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (v danom prípade aj uznesenia) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie uznesenia bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne

neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Z obsahu dovolania vyplýva, že oprávnená namietala nesprávne právne posúdenie veci, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávnenej v súlade s § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová